

Laiką galima matuoti įvairiai: nuo sausio iki sausio, nuo Kalėdų iki Kalėdų, mokytojai jį skaičiuoja nuo rudens iki rudens, o mūsų gimnazijos moksleiviai – nuo rugsėjo iki rugsėjo, kai į gimnaziją atvyksta svečiai iš Vokietijos arba kai mūsų mokiniai vyksta į Vokietiją. Ir taip jau daugiau nei dešimt metų.

Taigi ir šiemet mūsų gimnazija sulaukė svečių iš Wolfram'o von Eschenbach'o menų gimnazijos, esančios Schwabach'o mieste, Bavarijos žemėje. Šwabacho miestas yra ypatingas visų pirma savo geografinė padėtimi – vos apie 20 kilometrų nutolęs nuo Niurnbergo, kuris jau daugelį šimtmečių buvo prekybinių kelių sankryžoje. Tačiau svarbiausia, kad šis miestas turi 9 aukso kalyklas iš visų vienuolikos esančių Vokietijoje, nes tokiam amatui vystytis buvo palankios klimatinės sąlygos. Todėl galbūt neverta ir stebėtis, kodėl Šwabacho miesto savivaldybės salės ir stogai, kur dirba meras, yra paauksuoti.

Šiemet svečių vizitas buvo šiek tiek kitoks – rugsėjo 9 dieną jie atvyko pirmiausia į Rygą (dėl Vilniaus oro uosto), tad pažintis su Pabaltiju prasidėjo nuo Latvijos sostinės – jugendo stiliaus išpūdinga architektūra, Laisvės paminklas su gyvais sargybiniais, įvairių gildijų namai senamiestyje, be to ir oras puikus – Ryga svečiams paliko malonų išpūdį. Tos pačios dienos pavakare išvykome į Vilnių – Katedra, universiteto rūmai, Prezidentūros pastatai, Aušros vartai, Rotušė, Petro ir Povilo bažnyčia ir dar daugelis kitų objektų bei Trakų pilis popiet – buvo iš tikrųjų nelengva, gavus tiek daug informacijos per vieną dieną, todėl ir moksleivių noras – grįžus iš Trakų pirmiausia pailsėti – buvo suprantamas, ir tik vėliau kas kaip, grupelėmis ar po vieną, mėgavosi gražiu vakaru apšviestose Vilniaus senamiesčio gatvėse. „Vilnius jaukus ir nuostabus miestas“, - sakė vokiečiai sutartinai. Gaila buvo jį ir palikti, tačiau jau rugsėjo 12-osios rytą, po gausių pusryčių Vilniaus kavinėje, išvykome į Kauną, kur mūsų taip pat laukė gidė. Apžiūrėjome Vytauto bažnyčią, Kauno pilį, Rotušę, senamiestį, bet įdomiausia mūsų svečiams buvo puošnios ir prabangios lietuvių vestuvės, kurių kaip tyčia tą šeštadienio rytą matėme daug. Vėliau Kaune grupė dalijosi pusiau – kas į velnių muziejų, o kas į Čiurlionio muziejų, juk menas mūsų svečiams iš Šwabacho miesto menų gimnazijos nesvetimas. Apie mūsų tautos genijų Čiurlionį muziejuje labai įtaigiai papasakojo visur vokietikus lydėjusi lietuvių kalbos mokytoja Daiva Toliušienė.

Pailsėję šiek tiek Kauno „Megoje“ ir žvelgdami į besileidžiančią vakarinę Lietuvos saulę po truputį artėjome prie Gargždų. Sunku net apsaityti tą jaudulį, kuris apima visus autobuse sėdinčius – kaip ten atrodo mano naujieji šeiminkai, kaip čia taisykliau išarti lietuvišką pasisveikinimą, kaip praeis pirmasis vakaras naujoje šeimoje ir t.t. Tačiau prie mokyklos mus sutiko labai džiaugsmingai ir geranoriškai nusiteikę gimnazijos moksleiviai ir jų tėvai, gimnazijos direktorė – juokas, šypsenos, pirmieji apsikabinimai – ir baimės kaip nebūta.

Sekmadienį kiekviena šeima stengėsi praleisti kuo įdomiau – Klaipėda, jūrų muziejus, Ventės ragas, Palanga, jojimo pamokos, o svečiai mokytojai – Inge Kretschmann ir jos vyras pastorius Rudiger Kretschmann, grupės vadovas Andreas Braun bei dailės mokytojas Berthold Grabmeier turėjo galimybę pabuvoti Rusnės saloje, ant Rambyno kalno ir Panemunės pilyse. Ačiū mokytojui E. Venckauskui.

Pirmadienį vokiečių delegacija buvo pasitikta prie mokyklos su himnu, iškeltomis vėliavomis, foje juos vaišino medumi ir sūriu ir medumi, gimnazijos direktorė Irena Pintverytė mokyklos muziejuje papasakojo apie mokyklą, jos istoriją, po pietų susipažino su Gargždais ir mūsų miestelio įžymybėmis – ačiū Gargždų bažnyčios kunigui Mindaugui (beje, gerai kalbančiam vokiškai) bei Gargždų muziejaus darbuotojams.

Antradienį gimnazijos prezidentūra surengė pokalbį – diskusiją apie mokyklinį gyvenimą Lietuvoje ir Vokietijoje, kas panašu ir kas kitaip. „O kas labiausiai spėjo jau įsiminti mūsų gimnazijoje?“, klausė prezidentūros moksleiviai ir jų vadovė Dalia Žurkauskienė. „Skambutis“, vienbalsiai atsakė vokiečiai, „mes irgi tokio norėtume“. Prezidentūros organizuotame fotoprojekte „Pro pirštus“ dalyvavo ir Šwabacho gimnazijos moksleiviai, todėl jiems buvo įdomu pamatyti savo draugų darbus – nuotraukas – pas mus. Antradienio išvyka – Kryžių kalnas, Šiauliai ir apsilankymas pas juodosios keramikos meistrus Mataičius

Gruzdžių miestelyje. Visiems labai patiko, tad ir juodosios keramikos gaminių išigijo kiekvienas, kiti ne po keletą.

Na, o trečiadienis buvo turbūt pati smagiausia viešnagės diena vokiečiams – poilsis Kuršių Nerijoje, jokių gidų, jokių ilgų istorijų, nebent keletas pasakų ar smagių pajuokavimų Raganų kalne Juodkrantėje, o visą likusį laiką kiekvienas galėjo leisti Nidoje kaip kas norėjo – vieni mėgavosi kopomis, kiti jose ieškojo įkvėpimo kūrybai, dar kiti tiesiog džiaugėsi šilta rudeniška diena prie marių. Grįždami namo užsukome į Preilą prie jūros, kur labai gražus akmenuotas paplūdimys, o šiltas vanduo sugundė grupės vadovą išstvermingąjį Andreas Braun netgi pasimaudyti Baltijoje. Įspūgingiausia vieta turbūt buvo Naglio kalnas, slepiantis užpustytus Nerijos kaimus, su savo nepaprastai gražiu, užburiančiu, tiesiog kaip sakė vokiečiai kerinčiu vaizdu į jūrą ir tuo pačiu metu į marias.

Ketvirtadienis - paskutinė diena Lietuvoje. Pabuvę keliose pamokose išskubėjome į Palangą, ant tilto, prie jūros, o kitą likusį laiką skyrėme Klaipėdai, suvenyrams, pasiruošimui šventiniam vakarui mokykloje, kelionei atgal. Ir iš tiesų, šventinis vakaras netruko prasidėti, kaip visada iškilmingai, su choro ir moksleivės Grigaitytės dainomis, breiko šokėjai iš moksleivių namų stebino savo sugebėjimais, o liaudiškų šokių pamokino pagyvenusių žmonių dainų ir šokių kolektyvas „Cirulelis“, vadovaujamas V.Radavičiaus.

Net nepajutome, kaip atėjo dvylikta nakties – metas atsisveikinti, metas išvykti mūsų draugams vėl į Rygą, iš kur jie ryte turėjo išskristi pirmiausia į Berlyną, o po to iš ten traukiniu į Švabachą. Sunku tarti sudie, geriau – iki pasimatymo, iki pasimatymo kitą rudenį Bavarijoje, Švabacho gimnazijoje. Dar kartą apsikabinsim, ašaros jau nebeslepamos, taip nesinori išsiskirti...kad tik greičiau ateitų kitas ruduo...

Na o aš norėčiau iš visos širdies padėkoti visiems tėveliams, priėmusiems į savo šeimą vokiečius, visiems man talkinusiems mokytojams, kurie padėjo surasti tas šeimas, nepaprastas ačiū energingajai bendražygei mokytojai Daivai Toliušienei ir gimnazijos direktorės pavaduotojai Danutei Mockienei už palaikymą, už paramą, tiesiog už buvimą kartu.

Ačiū Jums.

Angelė Straukienė